

mooi?!! Misschien alleen maar teeder en zoo zacht door al te veel ondervinding, door het weten van alles wat is en moet zijn in het bestaan van een levend schepsel: ongevraagd geboren worden, lijden en weer sterven.... Alles buiten de eigen wil om en met als eenige medicijn: aanvaarding. Beter weet zij dat, dan de ruwe mannen om haar heen, voor wie ze wel de hoogste, maar toch ook altijd weer de kortste bevrediging is; die niets weten van een drang, die heel langzaam groeit en zich voltrekt, die heel lang te sluimeren ligt en dan ontwaken moet en zich geven om te ontvangen en uit dit ontvangen onherroepelijk weer te geven: nieuw ongevraagd leven en voedsel uit het eigen lijf, tegen alle bangheid voor pijn en smarten in, over alle zelfbehoud heen, buiten alle herinnering en besef om....

Alle kameraadschap tusschen de honden is plotseling verslonken, alle onwaardige speelschheid is gedoofd. Er is een strakke spanning in hen.... net als in Tschjimpie. En plotseling eenzaam zijn ze.... één wezeneenheid op zichzelf.... net als Tschjimpie.... Als concurrenten, als doodsvijanden staan ze daar om het bruine wijfje heen, dat nu tusschen hen in zit. Pal en stijf op straat zit, vol koppig en wanhopig laatst verzet. Onmogelijk onberoerd en fier zit ze daar, temidden van de gloeiende vlammen, die ze gewekt heeft en het is, of ze zich niets aantrekt van wat er om haar en voor haar gebeurt: ooren leggen zich in de nek en wit flitst rondom donkere oogappels en in zwart omrande bekken glimmen witte, scherpe tanden.... Gekreun en gejangk inplaats van geblaf. Niets meer van weerbare manlijkheid. Stumperige bedelaars, die fleemen om een gunst. Onbehouwen roovers, die genadeloos nemen willen. Hun spieren beven, uit hun hijgende bek hangt hun tong, slijmerig en lichtrood.... Dan gegrom.... onderaardsch.... waarschuwend.... een vulkaan, die gaat losbarsten.... Haren gaan overeind staan, met dwaas stijve pooten stappen ze langs elkaar, loerend, hatend.... Knauw!! Hauoeoe!!! De taks mankt jammerend weg; daar staat de hazewind op zijn hoepelpooten neus aan neus met de reuzenkop van den setter, de terrier rent achter den mankenden taks aan om hem voorgoed uit de kamp-ring te verjagen, de dobberman loert grommend naar de beide anderen....

En Tschjimpie staat doodstil voor het raam. Hij zegt niets meer. Hij kijkt alleen.... en hij ziet alleen maar het bruine wijfje, zijn blikken hangen gebannen aan de zacht-vrouwelijke, alles begrijpende, alles wetende en vergevende, smeltende oogen, die spreken van onontkoombaar noodlot.... In die blikken ziet hij dan zijn eigen leven en noodlot.... en hij voelt.... in dit wijfje.... hij móet het voelen, dat haar tijd nabij is voor het onherroepelijke....

* * *

Ook voor Tschjimpie komt het onherroepelijke. Er is een vrouw voor hem gezocht en gevonden. Een echte lady met een even lange, even ongeschonden